

[Handelsministeren.]

steriet i kontakt med banker og sparekasser, med bank- og sparekassetilsynet og Danmarks Nationalbank.

Fru Grethe Philip tilføjede også, at sagen måske ikke var så enkel, som den ser ud til, og det kan jeg kun bekræfte. Der er en række forhold, der her må tages i betragtning. Jeg skal ganske kort nævne det forhold, at sparekasser ikke beskattes for øjeblikket. Det vil være rimeligt at søge frem til en beskatningsform, hvis sparekasserne skal kunne påtage sig de samme forretninger som bankerne, der jo bliver beskattet. Der er de store forskelle på kravet til egenkapital, for bankernes vedkommende 10 pct., for sparekassernes vedkommende 4 pct., og selv om gennemsnittet ligger herover, er der meget store variationer. Endelig er der også, hvad jeg ved fra mine forhandlinger med sparekasserne, det forhold, at sparekassernes personale ikke uden videre kan omstilles til at kunne administrere nye forretninger; det er noget, der vil tage nogen tid.

De principper, der arbejdes med i handelsministeriet, er, at sikkerheden i pengeinstitutterne ikke bør svækkes, egenkapitalforholdet, og at de forskellige organisationsformer kan bevares, sådan at der skabes størst mulig ligestilling i virksomhedsområderne, alene med de begrænsninger, der bør være en naturlig følge af de krav, der må stilles til egenkapitalen. Sagt med andre ord vil dette kunne betyde en ophævelse af det hidtidige generelle forbud mod, at sparekasserne driver bankvirksomhed. Arbejdet er altså i gang, men det er et problem, som kræver en lovgivning af temmelig vidtgående betydning, og jeg tror ikke, jeg kan love et egentligt lovgivningsinitiativ, før jeg henimod udgangen af indeværende år er kommet igennem med et arbejde, der kan tjene som oplæg for en bredere debat. Fra min side skal det ikke skorte på forsøg på at fremskynde arbejdet.

Lysholt Hansen: Jeg vil gerne til indledning sige, at finansministeren startede med at tale om den økonomiske politik, der ligger til godkendelse her i tinget. Jeg har i finansudvalget anholdt en kronik, hvori finansministeren tilsvarende ville udlægge det således, at hvis f. eks. socialdemokratiet

stemmer for finanslovforslaget, hvad vi naturligvis gør, har vi dermed også givet tilslutning til den økonomiske og finansielle politik, der ligger i finanslovforslaget. I finansudvalget meddelte ministeren os, at sådan skulle det naturligvis ikke forstås. Nu taler ministeren igen i dag om den politik, der nu ligger til godkendelse her i tinget. Jeg vil da gerne bede ministeren helt klart slå fast, at han er klar over, at når vi ved tredje behandling stemmer for finanslovforslaget, ligger der heri bestemt ingen form for godkendelse af den finanspolitik, dette finanslovforslag indebærer. Der er for os tale om et ønske om, at de love, som vi selv har stemt for, og de bevillinger, vi mener er fornødne, skal der også være penge til. Jeg beder ministeren om at bekræfte dette — det lægger jeg megen vægt på — så vi ikke misforstår hinanden.

Med hensyn til det anlægsstop, der nu er indført, er det da rigtigt, at der også i vor tid som regering har været byggestop, og jeg har ikke klandret regeringen for selve det, at man gennemfører et byggestop. Men jeg vil gerne have lov at spørge ministeren, hvilke dispensationsmuligheder er der? — for det var der i vore byggestop. Jeg hørte lige Mors blive nævnt; men det kan dog ikke være rigtigt, at det kun skal være Mors. Jeg må måske pege på Nordjylland, Lolland-Falster, Bornholm og andre områder, hvor der er en meget, meget vanskelig beskæftigelsesmæssig situation, og hvor man har arbejdsløshedstal, der ligger på mellem det dobbelte og det tredobbelte af landsgennemsnittet. Der kan det da ikke være rigtigt, at det skal være departementschef Erik Ib Schmidt, der skal bestemme, om der overhovedet skal gives dispensation. Det var jo departementschefen, der udtalte sig, og ikke ministeren. Jeg regner med, at det er ministeren, der bestemmer og tegner firmaet i så henseende, og det beder jeg om at få en bekræftelse på. Jeg får forhåbentlig også en bekræftelse på, at i de områder af landet, hvor man har disse vanskeligheder af beskæftigelsesmæssig art, vil der naturligvis blive givet dispensation, således at folk der ikke fortsat skal bære en endnu hårdere byrde end andre dele af befolkningen.

Så siger ministeren, at det er hans håb, at den politik, man nu fører, vil give det tilsigtede resultat. Ja, håbet beskæmmer som